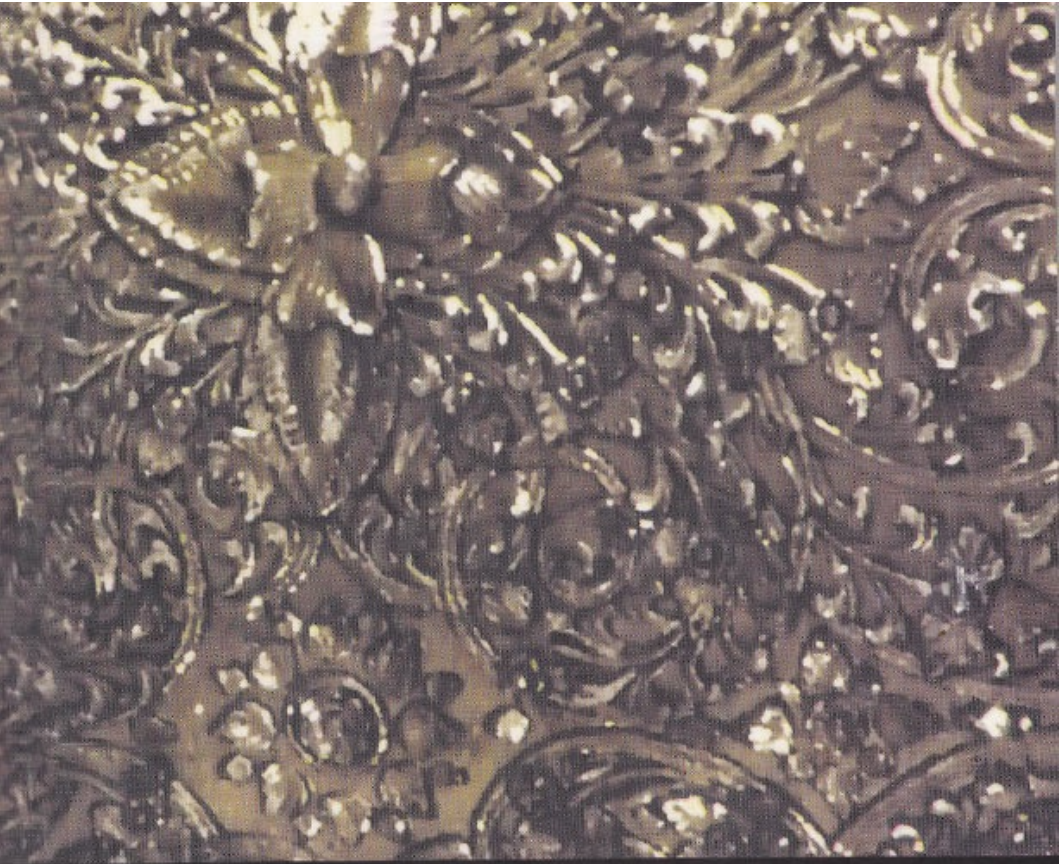




မင်္ဂလာတိုက်ကျောင်း ၊ မှော်ဘီမြို့

ဥူး သု မ ဂ် လ

ဒယ်ဒိုးဆရာတော်

ပြုံး

မိတ်ဆက်အမှာ စာ

မောင်ပဉ္စင်းအရှင်သုမင်္ဂလ (ဒယ်အိုး) ဆရာတော် ဟု ဆိုလျှင် လူသိများ ၏ ။
မသိသူ ရှား၏ ။ မောင်ပဉ္စင်း အရှင် သုမင်္ဂလ (ဒယ်အိုး) ဟောသော တရားခွေများ
(၉၀,၂၀၀) ချပ်များ ကို ဤအရှင် နားထောင်မိ၏ ။ နားထောင်ပြီး ပိုနေသည်များ ၊
လွန်နေသည်များ နှင့် စကားကျွံနေ သည်များ ကိုဖြုတ်ရန်၊ နုတ်ရန် သတိ ပေးရ၏ ။ ဖြူး
ဆရာတော် ကြီး လွန်တော် မူပြီးမှ နားထောင်မိတာပါ။

ဤတွင် ဤအရှင်နှင့် မောင်ပဉ္စင်းအရှင်သုမင်္ဂလ (ဒယ်အိုး)
အဆက်အသွယ်ရှိလာရ၏ ။ ထိုအ ခါ (၉၀,၂၀၀) မှသည် စာအုပ် ဖြစ်စေရန် တိုက်တွန်းမိ၏
။ ယခု စာအုပ်အ ဖြစ်စတင်လာပြီ။ ဝမ်းမြောက် စွာ ကြိုဆိုပါ၏ ။ ယနေ့လူငယ်များ လက်ထဲ
ရောက်စေချင်လွန်းလို့ပါ။

မောင်ပဉ္စင်းအရှင်သုမင်္ဂလ (ဒယ်အိုး) ဆရာတော် သည်-

- တရားနာပရိတ်သတ် (စာဖတ်ပရိသတ်ကို) ကို ဝိပဿ နာဉာဏ်ဆီသို့
ပါဆောင်ဆွဲခေါ် သွား၏ ။

- ကံ, ဉာဏ်, ဝီရိယကို ပဓာနထားပြီး လက်တွေ့အားထုတ်ချင်လာအောင်
တွန်းပို့ထား၏ ။

- ဘိုးတော် က မ-မှာ လိုလို့၊ ဥုံဖွ-ကပဲ တကယ် ထူးခြားအောင်
စွမ်းဆောင်နေသလိုလို အတွေ့ ၊ အခေါ် အယူအဆတွေ မှ ဆွဲထုတ်ထား၏ ။

- ရတနာမြတ်သုံးပါးသာ အဓိကသော့ ချက်အ ဖြစ် ခံယူပြီး မြတ်စွာ ဘုရားရှင်၏
အဆုံး အမကိုသာ ပဓာနထား, အဓိကရှေ့တန်းတင် အားထုတ်စေချင်ကြောင်း မေတ္တာ,
စေတနာကြီးကြီးဖြင့် တိုက်တွန်းထား၏ ။

- ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ နိကာယ်ငါးရပ်လာ မြတ်စွာ ဘုရား၏ တရားအစစ်အမှန်များ
ကို ဟောကြားရေး သားတော် မူကြသော ဆရာတော် , သံဃာတော် များ ၏ တရားခွေများ ။

တရားစာအုပ်များ ကို နာကြားကြ၊ ဖတ်ရှုကြသဖြင့် တရားနာသူတိုင်း တရားစာပေ
ဖတ်သူတိုင်း၊ ဝိပဿ နာသမား တိုင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ထေရဝါဒ စင်မြင့်ပေါ်
အရောက်တက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေ...

မလုပ်မပြော၊ လုပ်မှပြော၊ သဘောစင်လှစေ။

အပြောသာချဲ့၊ အလုပ်မဲ့၊ ကဲ့ရဲ့ မလွတ်ချေ။

(တိပိဋကဓရ မင်းကွန်းဆရာတော် ကြီး) ဆရာတို့ပေးသော လက်ဖြင့် ...

အရှင်နန္ဒဘာသာဘိဝံသ

(သ,စ,အ-ဓမ္မာစရိယ)

ကျိုက်ထိုဆရာတော်

(၃.၆.၂၀၁၁)

...

အခန်း(၁)

တရားတော် နာကြွရောက်လာသော ယောဂီသူတော် စင်များ အားလုံး

မိမိတို့ခန္ဓာကိုယ် ဣရိယာ ပုတ်လေး မျှတစွာ ထိုင်ပြီးတော့ အာရုံတစ်ပါး စိတ်မသွားစေဘဲနဲ့ တရားတော် ကို နာယူနိုင်ကြပါပြီ။ တရား တော် နာ ကြွရောက်လာသော ယောဂီသူတော် စင်များ အားလုံး စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ကျန်းမာခြင်း ပြည့်စုံစွာ ဖြင့် ဦးပဉ္စင်းတို့ ဟောပြောပြသမယ့် သစ္စာတရားများ ကို နာလည်းနာနိုင်ကြ ပါစေ၊ နာတဲ့အတိုင်းလည်း သိနိုင်ကြပါစေ၊ သိတဲ့အတိုင်းလည်း ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာမစွန့်ကြခင် သံသရာဒုက္ခ လက်စသိမ်းနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ ဖြစ်ကြပါစေလို၊ ရှေးဦးစွာ မေတ္တာပို့သပေးလိုက်ပါ တယ်နော်။

အားလုံးသော သူတော် စင်အပေါင်းတို့လည်း နာယူမှတ်သား သိရှိခဲ့ရသော အရိယသစ္စာဓမ္မ တွေ ကို မမေ့မလျော့ မပေါ့ဆတဲ့ သတိတရား၊ မလျော့သော ဇွဲလုံ့လကို လက်ကိုင်ထားပြီးတော့ အား ထုတ်ကြပါလို့ ရှေးသီးစွာ လေးစားစွာ နှင့် တိုက်တွန်းပါတယ်နော်။ မကြိုး စား မအားထုတ်ဘဲနဲ့ ဒီသံသ ရာက လွတ်နိုင်တယ်လို့ ရှိရဲ့ လား။

(မရှိပါ ဘုရား)

အေး... အဲဒီ တော့ မိမိရဲ့ လွတ်မြောက်ကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ရမယ်။

ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော် ထဲမှာ အနှစ် သာရရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်း၊ အင်မတန်အရေး ကြီးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း၊ ဘယ်ဘာသာနဲ့ မတူတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။

အဲဒါ “အတ္တာဟိ အတ္တနော နာထော” တဲ့။

ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူ အားကိုးရမလဲ။ အဲဒါ ဘယ်ဘာသာနဲ့မှ မတူဘူး။

ဦးပဉ္စင်းတို့ မြတ်နိုးတာလည်း အဲဒါပဲ။ ဦးပဉ္စင်းကို ဘာလို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်တာလဲ မေးမယ်။ အဖြေက အဲဒီ စကားပဲ။

“အတ္တဟိ အတ္တနော နာထော”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးပြီးတော့ ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေး နိုင်တဲ့ စွမ်းအား၊

ဒီထက်တန်ဖိုး ရှိတာ မရှိတော့ဘူး။ ဦးပဉ္စင်းတို့ သူတော် ကောင်းတို့မှာ

စိတ်ဓာတ်အရင်ပြင်ရဦးမယ်။ ဘယ်လိုပြင်ရ မှာ လဲဘုရားဆိုရင် အေး... သူများ အားကိုးချင်တဲ့
စိတ်ဓာတ်၊ အဲဒါကို ပြင်လိုက်။

ရှင်းလား။

စီးပွား ဖြစ်ချင်ရင် စီးပွားရေး ကို ဇောက်ချလုပ် ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်။ ကံနဲ့ ကံရဲ့

အကျိုး ဆိုပေမယ့် ဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယအကျိုး ကတော့ ကံမရှိပေမယ့် ရရမယ်။ ဦးပဉ္စင်းတို့
တကယ် အားကိုးရမှာ က ကံရယ် ဉာဏ်ရယ်၊ ဝီရိယရယ်။

အတ္တဟိ အတ္တနော နာထောဆိုတော့ ဟောဒီခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကြီး

အားကိုးခိုင်းတာ လား၊ ဉာဏ်ဝီရိယ အားကိုးခိုင်းတာလား။

(ဉာဏ်ဝီရိယပါ ဘုရား)။

အေး... ကံ ကတော့ အတိတ်ကံဆိုတာ ကိုယ်ပြုချင်သလို ပြုခဲ့ပြီးပြီ။ သူကလည်း

အကျိုး ပေး ချင်သလို ပေးလိမ့်မယ်။ ဘာမှစီမံကိန်း ဆွဲလို့ မရဘူး။ အဲဒီ တော့ အတိတ်ကံကို

အားကိုးနေရမှာ လား။ ပစ္စုပ္ပန်ဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယကို အားကိုးရမှာ လား။ ဒါပဲလေ။

ကျောင်းသားတွေ စာမေးပွဲအောင်မလား၊ ဗေဒင် ဆရာသွားမေး၊ အောင်မယ်ဆို စမလား။

စီးပွားရေး သမားလည်း ဒီအတိုင်းဘဲ။ ဗေဒင်သွားမေး နောက်

လထဲငွေအကြီးအကျယ်ဝင်မယ့်ကိန်း ရှိတယ်။ အိမ်ထဲက အိပ်စောင့်နေ။ ရမလား။

(မရပါ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်ရတာ လဲ။ ဒါဆို သူများ အားကိုးမလား။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး မလား။

အဲဒီ လ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတဲ့အခါ ဉာဏ်ရယ်၊ ဝီရိယရယ်၊ ချင့်ချိန်စရာ ကတော့

ကံပေါ့။ လုပ်တိုင်း ဖြစ်မလာလို့လည်း ဝမ်းနည်းစရာမရှိဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ အကြောင်းရှိမှ အကျိုး ရှိမှာ ။ အကြောင်းမရှိရင် အကျိုး လည်း မရှိနိုင်ဘူး။

ရှင်းပြီလား။

အဲဒီ တော့ ဦးပဉ္စင်းတို့ သူတော် ကောင်းအပေါင်းတို့ လူ့ဘုံ လူ့ဘဝ လူ့လောကရောက်လာကြ တဲ့အခါ ဘုရားရှင်သာသနာတော် နဲ့လည်းတွေ့ ! ဘုရားရှင် တရားတော် တွေ ကို မိမိတို့ နားလည်နိုင်တဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ စကားပြောနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့တွေ့ ပြီ။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အားထုတ်နိုင်တဲ့ အင်အားနဲ့ လည်းပြည့်စုံ၊ ထောင်နိုင်တဲ့ နားလည်း ပါပြီ။

အဲဒီ တော့ ပြီးခဲ့တဲ့ တရားတွေ ကို ပြန်ကြည့်ရမယ်။

သူတော် ကောင်းတွေ ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အမြဲကိန်းနေတဲ့ တရား၊ အောင်းနေတဲ့ တရားက ဘာလဲ။

(လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟပါ ဘုရား)။

အေး ... အဲဒါက ထာဝရမိတ်ဆွေ။ ဘာတဲ့တုန်း။

အကြောင်းအရာကိစ္စတစ်ခုပေါ်တိုင်း ဦးပဉ္စင်းတို့က လောဘနဲ့ စဉ်းစားမယ်။ ဒေါသနဲ့ စဉ်းစား မယ်၊ မောဟနဲ့ စဉ်းစားမယ်။ လောဘနဲ့ ခံယူမယ်၊ ဒေါသနဲ့ ခံယူမယ်။ မောဟနဲ့ ခံယူမယ်။ အဲဒါ ပကတိဇာတိစိတ်။

ဘာစိတ်တုန်း။

(ပကတိ ဇာတိစိတ်ပါ ဘုရား)

အေး . . . အာဂ္ဂန္တုစိတ်ဆိုတဲ့ တစ်ခါတစ်လေမှ ကြုံကြားကြုံကြား ပေါ်တတ်တာကလေးက အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ။ သူတော် ကောင်းတို့မှာ သူများ ကို ပေးချင် ကမ်းချင် လှူဒါန်းချင်တဲ့စိတ်ကလေး မရှိဘူးလား။

(ရိုပါတယ် ဘုရား)

သူများ ကြီးပွားချမ်းသာမှု ကို အလိုရှိတဲ့ စိတ်ကလေးတွေ ရော တခါတလေ
မပေါ်ဘူးလား။

အမောဟဆိုတဲ့ သတိပညာလေးနဲ့ နေလိုတဲ့ဆန္ဒ။ မေ့မေ့လျော့လျော့
မနေချင်ဘူး၊ တရားအားထုတ်နေရရင် ကောင်းမှာ ပဲဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးတွေ ရော မရှိဘူးလား။
ဒီစိတ်တွေ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ ဆိုတာ ကုသိုလ်လား၊ အကုသိုလ်လား။
ကောင်းတဲ့ စိတ်လား၊ မကောင်းတဲ့စိတ်လား။

ဒါဆို ဒီမှာ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟဆိုတဲ့ ကုသိုလ်၊
ကောင်းတဲ့စိတ်ကလေး ဖြစ် ပေါ်နေရင် သူတော် ကောင်းတို့ အပြစ် ဖြစ်မလား၊
အပြစ်ကင်းမလား။ ဆင်းရဲပေးမလား၊ ချမ်းသာ ပေးမလား။

(ချမ်းသာပေးပါမယ် ဘုရား)

ကောင်းပြီ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတာ ကုသိုလ်လား အကုသိုလ်လား။

(အကုသိုလ်ပါ ဘုရား)

ကောင်းတဲ့ စိတ်လား၊ မကောင်းတဲ့စိတ်လား၊ ချမ်းသာပေးလား၊
ဆင်းရဲပေးသလား။

သိပြီလား။

ဒါဆိုရင် ဒီကနေ ရှေ့ကို အပြစ်ကင်းအောင်နေ။

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ခု မကောင်းတဲ့စိတ်ကို ပယ်မယ်။

ကောင်းတဲ့စိတ်ကို မ ဖြစ် ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်။ ရမလား။

သေချာတယ်နော်။ တရားနာတဲ့လူတွေ တရားမနာတဲ့လူတွေ ဘယ်သူက

ထူးထူးခြားခြားပြင်ရမလဲ။

(တရားနာတဲ့ လူတွေ ပါ ဘုရား)

ဦးပဉ္စင်းတို့မှတ်သားလောက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်။ တက္ကသိုလ်မှာ
ဘွဲ့ယူတော့ပါမောက္ခချုပ်ကြီးက တပည့်တွေ ကို မိန့်ခွန်း ချေတယ်။

ဘွဲ့နှင်းသဘင် ခန်းမကြီးထဲမှာ ထိုင်ကြည့်နေကြတုန်း ဆရာကြီး က
ဘာပြောသလဲ။

LADY AND GENTLEMEN မင်းတို့ဟာ BOYS AND GIRLS ဆိုတဲ့
ကလေးဘဝက လွန်မြောက် သွားပြီတဲ့။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး
ခရီးဆက်ကြရမယ့် လူကြီးလူကောင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီတဲ့။

အဲဒီ တော့ တက္ကသိုလ်လာက ဘွဲ့တံဆိပ်ကြီးတွေ ယူပြီးတော့ ပညာတတ်ကြီးတွေ
အနေနဲ့ သွားမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ က မတော် မရော် လွဲမှာ :တဲ့ အလုပ်တွေ ကို လုပ်နေရင်
သင့်တော် ပါ့မလား။

လမ်းဘေးမှာ ပညာတတ်ကြီးက မူးလဲနေရင် သင့်တော် ပါ့မလား။ ရပ်ထဲ
ရွာထဲမှာ ပညာတတ်ကြီးနဲ့ ပညာမတတ်တဲ့သူ ဘယ်သူ က စံပြ ဖြစ်သင့်သလဲ။ ကိုယ့်ကျောင်း
ကိုယ့်ပညာရေး နဲ့ ကိုယ့်အသိတရားကိုရှုတ်တတ်ပါ။

ကိုယ့်ပညာကို ဂုဏ်ယူနိုင်အောင် ကြိုး စားပါလို့ ဆရာကြီး ဟာ နောက်ဆုံးမှာ
လိုက်တယ်။ ဆရာကြီး မှာ လိုက်တဲ့အတိုင်း ဦးပဉ္စင်းတို့ မမေ့မလျော့ ကြိုး စားလာပါတယ်။
အခု ပလ္လင်ပေါ် ရောက်နေပါပြီ။

ရှင်းတယ်နော်။

အခုလည်း သူတော် ကောင်းတို့ဟာ သာမည ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ လား။ ဘုရား
အဆုံးအမ ခံယူနေတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ လား။ ဒါဖြင့် အန္တပုထုဇဉ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ကလျာဏ
ပုထုဇဉ် ကလျာဏပုထုဇဉ်ဆိုတာ သူတော် ကောင်း စိတ်ကလေး နည်းနည်း ရှိတဲ့ ပုထုဇဉ်ပေါ့။

ဟုတ်လား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်မကြီးနဲ့နော် သူတကာထက် သာတယ်လို့
ထင်တဲ့နေ့ဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျရှုံးတဲ့နေ့။

ရှင်းပြီလား။

အသိပညာ အတတ်ပညာနဲ့ ပတ်သတ်ရင်ကော ဘယ်လောက်သိပြီလဲ။
လေ့လာကြပါ။ ဥူး သုမင်္ဂလလည်း လေ့လောရင်း ပို့ချနေတာပါ။

ရှင်းပြီလား။

ကိုယ်သိပြီ။ ကိုယ်တတ်ပြီ ဆိုတဲ့ နေ့ဟာ အသိပညာအတွက် လမ်းပိတ်တဲ့ နေ့ပဲ။
ဘုရားလောက်သိတဲ့သူ ဘုရားလောက် တတ်တဲ့သူ ရှိမလား။ ဒါ့ကြောင့် တို့ဟာ ဘုရားနဲ့
ယှဉ်လိုက်ရင် ဘာမှ မတတ်သာဘူး။ ဘာမှ မသိသေးဘူး ဆိုတာကို အမြဲ သတိရှိနေရမယ်။

ရှင်းသလား။ အားလုံး ကျေနပ်တယ်နော်။

မိမိကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချပြီး ကောင်းတဲ့စိတ်တွေ မွေးမြူနိုင်အောင် ကြိုး
စားကြရမယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ဆုံးမရမလဲ။

(ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမရပါမယ် ဘုရား)။

ကောင်းပြီ။ လောကမှာ အဆုံးမအခက်ဆုံးသူဟာ ဘယ်သူလဲ။

(ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပါ ဘုရား)။

အဲဒါပဲ။ အဲဒါပဲ။

ဥူး သုမင်္ဂလတို့လည်း ပလ္လင်ပေါ်ကနေ သူများ ကို ဆုံးမရတာ ဟောင်ဖွာ
ဟောင်ဖွာ နဲ့ အင်မတန်လွယ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမဖို့တော့ ခက်တယ်။ ဒေါသ
ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ဘရိတ်ကို အုပ်လို့မရတော့ဘူး။

ရှင်းပြီလား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမ။ လူကောင်းသူကောင်း ဖြစ်လာတယ် ဆိုတာ လောကမှာ မရှိပါဘူး။ သူများ ဆုံးမတယ် ဆိုတာက ရိုက်တုန်း ခဏပဲ ကြောက်တာ။ ဦးပဉ္စင်းတို့ ငယ်ငယ်က မိခင်ကဆုံးမတာက ရှိတယ်။ သူက တုတ်နဲ့ သိပ်မရိုက်ဘူး။ အပ်နဲ့ ကြိတ်ထိုးတယ်။

သဘောပေါက်တယ်နော်။

အပ်နဲ့ တွေ့တုန်း ပြင်တာပဲ။ အပ်နဲ့ မတွေ့ရင် ဘာကောက် ဆိုလဲဟေ့၊ ကျည်တောက်နဲ့ စွပ်တာလေ။

(ခွေးဇီးကောက်ပါ ဘုရား)

ဪ... ဪ... မပြောရက်လို့ပါ။ သဘောပေါက် ပြီလား။ ကျည်တောက် စွပ်ထားတုန်းတော့ ဖြောင့်နေတာပါပဲ။ အခုလည်း တရားပွဲမှာ တော့ ဖြောင့်နေတာပါပဲ။ ဘုန်းကြီး ရှိတုန်းတော့ ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ ကိုယ်တိုင်က ကြိုး စားရမှာ ။ ဒါပေမယ့် တရားပွဲလည်း ပြီးရော သွားရော။ ဒီလို လုပ်ရမှာ လား၊ ကြိုး စား ပြင်ရမှာ လား။

(ကြိုး စား ပြင်ရမှာ ပါ ဘုရား)

အေး... မွေးကတည်းက ကောင်းလာတဲ့သူ မရှိဘူး။ မွေးမွေးချင်း ဘုရား ဖြစ်လား။

(မ ဖြစ်ပါဘူး ဘုရား)

တောထွက်ပြီး ဒုက္ကရစရိယာ ၆ နှစ် ကျင့်၊ နောက် ပြုပြင်ပြီးမှ ဘုရား ဖြစ်တာ။

ကျေနပ်တယ်နော်။

ဒါဖြင့် ရင် ဘုရားတောင် အားမထုတ်ဘဲနဲ့ မရရင် ဦးပဉ္စင်းတို့ ၊ သူတော် ကောင်းတို့ရော အားထုတ်ရမှာ လား၊ အားမထုတ်ဘဲ နေရမှာ လား။

ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုယ်ကိုယ်သိရမယ်။

တန်ဖိုး သိမှ တန်ဖိုး ရှိမယ်။ ကျေးဇူးကိုလည်း သိရမယ်။ ကျေးဇူးသိမှ ကျေးဇူးရှိမယ်။ ငါတို့ဘဝဟာ သာမည မဟုတ်ဘူး။ တန်ဖိုး ရှိတဲ့ ဘဝ။ လူ့ဘဝ ကိုလည်း ရထားပြီးပြီ။ သာသနာတော် နဲ့လည်း ကြုံကြုံကံနေပြီ။ အဆုံးအမ ကောင်းနဲ့လည်း တွေ နေပြီ။ ဒီလို ဘဝမျိုး ရဖို့ လွယ်သလား။ အဲ့ဒီဘဝ အဲ့ဒီ ခန္ဓာကလေးကို တန်ဖိုး ရှိအောင် ငါအသုံးချမှ။

ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းနေပါစေ၊ တရားမမှတ်ပဲနဲ့ မအိပ်ဘူးကွာ၊
ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်များများ ကုသိုလ် ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်။ ပြောတဲ့စကားလည်း မေတ္တာနဲ့ ယှဉ်တဲ့စကားပဲပြောမယ်။

ဟုတ်ပြီနော်။

ကြိုး စားမှာ လား။

ဒါနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော် မှာ ဘုရားရှင် မိန့်ကြားတော် မူတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောဦးမယ်။ တစ်ခါက ဘုရားရှင်ဆီကို မြင်းရိုင်းတွေ ကို မြင်းယဉ်တွေ ဖြစ်အောင် ဆုံးမရတဲ့ ကေသီ ဆိုတဲ့ မြင်းဆရာ တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ဘုရားရှင်ဆီသွား ရှိခိုးပြီးထိုင်နေတော့ ဘုရားရှင်က မင်းလာတုန်း မေးရဦးမယ်။

ဒီမှာ တရားနာနေတဲ့ ပရိသတ်လည်း ရှိတယ်။ ဒီတော့ ကေသီ မြင်းတွေ ကို မင်း ဘယ်နည်းနဲ့ ဆုံးမသလဲ။ မြင်းတွေ ကိုဆုံးမတဲ့နည်း ငါ့ကို ပြောစမ်းကွာလို့ မေးတော် မူတယ်။

ဒီတော့ ကေသီ၊ က မြင်းတွေ ကို ဆုံးမတဲ့နေရာမှာ ဘုရား တပည့်တော် မထမတော့ အနုနည်းကို သုံးပါတယ် ဘုရား။ အနုနည်း နဲ့မှ မရရင် အကြမ်းနည်း ကိုသုံးပါတယ် ဘုရား။ တချို့ အနုနည်း လည်းမရ၊ အကြမ်းနည်းလည်း မရတဲ့ မြင်းတွေ ကိုတော့ အနုနည်း၊ အကြမ်းနည်း နှစ် မျိုး ပေါင်း သုံးပြီး ဆုံးမပါတယ် ဘုရား။

မြင်းတွေ ကို ဆုံးမတဲ့ နည်းက ဘယ်နှစ် နည်းလဲ။

(သုံးနည်းပါ ဘုရား)

ဒီတော့ ဘုရားရှင်က ကေသီ အဲဒီ လို ဆုံးမလိုက်တော့ မြင်းတွေ
လိမ္မာကုန်ရောလားလို့ မေးတယ်။

ဒီတော့ ကေသီက မဟုတ်သေးပါဘူး ဘုရား။

တချို့ မြင်းတွေ ဟာ အနုနည်း၊ အကြမ်းနည်း နှစ် မျိုး ရောဆုံးမပေမယ့် မရတဲ့
မြင်းလည်း ရှိပါသေးတယ်တဲ့ လျှောက်တယ်။

ဘုရားရှင်က ကေသီ၊ အဲဒီ လို မြင်းကိုရော မင်း ဘာလုပ်သလဲလို့ မေးတော့
နည်းသုံးနည်းနဲ့ မှ ဆုံးမလို့မရတဲ့ မြင်းကို တပည့်တော် သတ်ပစ်ပါတယ် ဘုရားလို့
လျှောက်တယ်။

ပြီးရော။

သဘောပေါက်တယ်နော်။

ပြီးမှ ကေသီ ကပြန်မေးတယ်။

တပည့်တော် ကတော့ မြင်းတွေ ကို ဒီလို နည်းလေးမျိုး နဲ့ ဆုံးမပါတယ် ဘုရား။

အရှင်ဘုရား ကရော တပည့်တွေ ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဆုံးမပါသလဲလို့
ပြန်မေးတယ်။

ဒီတော့ ဘုရားရှင် က ကေသီ . . . ငါလည်း ငါ့တပည့်သား တွေ ကို ပထမ
အနုနည်း၊ ဒုတိယ အကြမ်းနည်း၊ တတိယ အနုနည်း အကြမ်းနည်း တွေ နဲ့ ဆုံးမတော်
မူတယ်လို့ မိန့်တော် မူတယ်။

ကေသီက အဲဒီ လို ဆုံးမလိုက်တော့ အရှင်ဘုရား တပည့်တွေ အားလုံး
လိမ္မာကုန်ရောလားလို့ မေးတယ်။

ဒီတော့ ဘုရားရှင် က မိုက်တဲ့သူတော့ ကျန်သေးတယ်။

အဲဒီ သူကိုတော့ ငါလည်း သတ်ပစ်လိုက်တယ်လို့ မိန့်ကြားတော် မူတယ်။

ဒီတော့ ကေသိက . . .

‘ဟာ . . . မသင့်တော် ပါဘူး ဘုရား’

တပည့်တော် က မြင်းဆရာ၊ မြင်းကို ဆုံးမလို့ မရရင် သတ်ပစ်တာ ပြဿနာမရှိပါဘူး ဘုရား။

အရှင်ဘုရားက ရဟန်း။ တပည့်တွေ ဆုံးမလို့မရလို့ သတ်ပစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မသင့်တော် ပါဘူး ဆိုပြီး သူက ဘုရားကို ပြန်ဆရာလုပ်နေတယ်။

ဒါလည်း လောကရဲ့ ထုံးစံပဲ။ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အပြစ်ကျ အပြစ်လို့ မမြင်ကြဘူး။ သူများ လုပ်တာကျတော့ ဆီလို အပေါက်ရှာတယ်။

ဒီလက်ညှိုး ကြီးက တစ်သံသရာလုံး သူများ ကိုပဲ လက်ထိုးနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ မျက်လုံးရောပါရဲ့ လား။

(ပါပါတယ် ဘုရား)

ဒီမျက်လုံးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်သလား၊ သူများ ကို ကြည့်သလား။

ဪ . . . ဪ . . . မျက်စိနဲ့ အနီးဆုံး ဘာရှိလဲ။

မျက်တောင်မွေးရှိတယ်။ မြင်လား။ မမြင်ဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့ မမြင်တာလဲ။

အနီးဆုံးမို့ မမြင်တာ။

ရှင်းပြီလား။

ဝေဖန်တိုင်း ဝေဖန်တိုင်း ကိုယ့်အကြောင်း ဝေဖန်လား၊ သူများ အကြောင်း ဝေဖန်လား။ သူများ အကြောင်းပဲ ဆီလို အပေါက်ရှာ ကြည့်နေကြတယ်။

အထင်သေးခြင်း အချင်းချင်း ဆိုတာ အဲ့ဒါပဲ။ တရားနာတဲ့သူက တရားမနာတဲ့သူကို အထင်သေးတယ်။ ပညာရှိတဲ့ သူက ပညာမရှိတဲ့ သူကို အထင်သေးတယ်။ ဥစ္စာရှိတဲ့ သူက ဥစ္စာမရှိတဲ့ သူကို အထင်သေးတယ်။

ရာထူးရှိတဲ့ သူက ရာထူးမရှိတဲ့ သူကို အထင်သေးတယ်။ အဲဒါတွေ ဟာ သူတောင်ကောင်းတွေ ရဲ့ အလုပ်လား သူယုတ်မာတွေ ရဲ့ အလုပ်လား။

(သူယုတ်မာတွေ အလုပ်ပါ ဘုရား)

ရှင်းတယ်နော်။

ဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး တန်ဖိုး ရှိတဲ့လူ ပီသအောင် ကြိုး စားသင့်၊ မကြိုး စားသင့်။

အေး . . . တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူ့ဘဝလို့ ပြောရရင် ဒါနု ၊ သီလ၊ ဘာဝနာ။ ဒီသုံးမျိုး မှ မလုပ်နိုင် ရင် လူ့ဘဝဟာ တန်ဖိုးမရှိဘူး။

ရှင်းပြီလား။

မိမိရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို အများ အကျိုး အသုံးပြုနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်။ ငတ်နေတဲ့ သူကို ကျွေးရမယ်။ လိုအပ်နေတဲ့ သူကို ဖြည့်ဆည်းပေးရမယ်။

သာသနာတော် ဆိုလည်း သာသနာတော် နဲ့ တကယ် လျော်ကန် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အလုပ်ကို ဉာဏ်ပညာနဲ့ ယှဉ်ပြီး အမြဲ မပြတ် ထောက်ပံ့နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရမယ်။

နောက်ကို မှတ်ထား။

ပြောလိုက်ဦးမယ်။

လောကမှာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမှ မရှိဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကို မရှာနဲ့ ။ ကိုယ့်ကို အဆုံးအမ ပေးမယ့်သူကိုရှာ။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆိုတာ သူ့ဘာသာထူးတာ၊ ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်သလား။ မြေလျှိုး မိုးပျံနိုင်တယ်။ အဲဒါ သူ့အလုပ်။ ကျုပ်တို့ အတွက် ဘာတန်ဖိုးရှိလဲ။

ကျေနပ်တယ်နော်။

...